

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 17841 van 28 oktober 2008
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 11 juli 2008 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 13 juni 2008 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de regelmatig gewisselde memories.

Gelet op de beschikking van 5 september 2008, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 oktober 2008.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van verzoekende partij en van advocaat M. LECOMPTE loco advocaat Th. HERMANS en van advocaat N. LUCAS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn.

Op 29 juli 2005 vraagt verzoeker de Belgische overheid om de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling.

Op 12 oktober 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Tegen voormelde beslissing van 12 oktober 2005 dient verzoeker beroep in bij de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 9 januari 2006 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf.

Tegen voormelde beslissing van 9 januari 2006 dient verzoeker een beroep in bij de Raad van State.

Op 17 augustus 2007 dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet).

Op 13 juni 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid een beslissing ten aanzien van verzoeker waarbij zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing die als volgt gemotiveerd wordt:

“(…)

Het dossier dat bij Dienst Vreemdelingenzaken bekend staat onder de naam N.O. (...) en nummer 5.788.654 bevat een kopie van een identiteitskaart dat het dossier vervoegt; de persoon die de huidige aanvraag om machtiging tot verblijf indient onder de naam N.O. voegt bij zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk; gezien deze aanvraag anderzijds noch van een identiteitsstuk, noch van een geldige verschoening voor de afwezigheid ervan vergezeld is, is de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde voor deze aanvraag dus niet vervuld.

“(…)”

2. Onderzoek van het beroep

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de motiveringsplicht door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing, zoals volgt uit artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna verkort geciteerd Vreemdelingenwet) en uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en uit artikel 97 van de Grondwet.

Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing stelt dat verzoeker geen identiteitsdocument aan zijn regularisatieaanvraag toevoegde dat toeliet hem te vereenzelvigen met zijn dossier gekend op Dienst Vreemdelingenzaken. Hij is van mening dat de bestreden beslissing niet aan de vereisten van de motiveringsplicht voldoet en derhalve in strijd is met de vereiste en de wil van de wetgever dat een individuele bestuurshandeling duidelijk, nauwkeurig en rechtsgeldig dient te worden gemotiveerd.

Verder geeft verzoeker een toelichting dat de vereenzelviging van de persoon die de aanvraag indiende aan het identiteitsstuk perfect kon worden gemaakt. Verzoeker stelt dat hij administratieve documenten meedeelde waaronder zijn getuigschrift van goed gedrag en zeden, op basis waarvan men kon nagaan om welk dossier het ging, dat hij verder zijn openbaar veiligheidsnummer meedeelde en dat aan de hand van de combinatie van beide men onmogelijk kan volhouden dat men niet kon verifiëren of het één en dezelfde persoon betrof.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat artikel 97 van de Grondwet bepaalt dat “*Alleen Belgen kunnen minister zijn*”, waardoor de schending ervan in casu, zijnde een beroep tegen de beslissing van de gemachtigde van de minister van

Migratie- en asielbeleid waarbij een aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet, niet dienstig kan worden aangevoerd.

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals neergelegd in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en in artikel 62 Vreemdelingenwet, heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, aangezien hij deze aan een inhoudelijk onderzoek onderwerpt. Hij heeft dan ook geen belang bij het inroepen van een mogelijke schending van de formele motiveringsplicht. De toetsing van de formele motivering brengt in beginsel niet de beoordeling van de inhoud van de motieven met zich mee. In wezen voert verzoeker de schending van de materiële motiveringsplicht aan. Het middel zal dan ook verder onderzocht worden vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Uit de memorie van toelichting bij de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de Vreemdelingenwet (*Parl. St.*, Kamer, 2005-2006, nr. 2478/001, 33) blijkt dat, in het kader van een aanvraag om machtiging tot verblijf, het bezit van een paspoort of gelijkgestelde reistitel onontbeerlijk is. Met verwijzing naar de toelichting met betrekking tot artikel 9 bis Vreemdelingenwet wordt gesteld: "de machtiging tot verblijf kan niet anders dan onontvankelijk verklaard worden indien iemands identiteit onzeker is. Er dient vermeden te worden dat verblijfsvergunningen dienen om de (gewilde) onduidelijkheid over de identiteit te gaan regulariseren". Hieruit kan dus afgeleid worden dat bij onzekerheid over iemands identiteit de aanvraag om machtiging tot verblijf onontvankelijk wordt verklaard.

Verzoeker kan echter gevolgd worden waar hij stelt dat de vereenzelviging van de persoon die de aanvraag indiende, in casu verzoeker zelf, aan het bestaande identiteitsstuk dat zich in het dossier bevindt, perfect kon gebeuren. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt inderdaad dat verzoeker een identiteitsstuk voorlegde ter gelegenheid van zijn asielaanvraag, alsook ter gelegenheid van zijn aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 ter Vreemdelingenwet op 7 mei 2008. Verweerder betwist dit niet en was hiervan ook op de hoogte vermits in de bestreden beslissing zelf wordt verwezen naar de kopie van de identiteitskaart die zich in het administratief dossier bevindt. Verder blijkt ook uit de stukken van het dossier, meer bepaald verzoekers aanvraag op grond van artikel 9 bis Vreemdelingenwet, dat verzoeker ter gelegenheid van zijn aanvraag op grond van voornoemd artikel 9 bis een getuigschrift van goed gedrag en zeden voorlegde, uitgegeven door de stad Roeselare, dat klaar en duidelijk zijn identiteit vermeldt. De Raad wijst erop dat om een dergelijk getuigschrift te bekomen verzoeker zijn identiteit dient aan te tonen bij de stadsdiensten, waardoor zijn identiteit, zijnde N.O. (...), aldus blijkt uit voornoemd voorgelegd getuigschrift. Nu de bestreden beslissing zelf motiveert dat het dossier dat bekend staat onder de naam N.O. (...) een kopie bevat van een identiteitsstuk, is de motivering gebrekkig waar die stelt dat *'zijn aanvraag evenwel geen bewijs dat toelaat hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk'*, nu verzoeker bij zijn aanvraag, zoals blijkt uit de stukken van het administratief dossier, wel degelijk documenten toevoegde die verweerder toeliet hem te vereenzelvigen met de titularis van voornoemd identiteitsstuk. Een schending van de materiële motiveringsplicht wordt vastgesteld.

Het tweede middel is gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Vernietigd wordt de beslissing genomen ten aanzien van X door Dienst Vreemdelingenzaken op dertien juni tweeduizend en acht waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht en twintig oktober tweeduizend en acht door:

mevr. J. CAMU,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS.

J. CAMU.